

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Landstinget. № 65.

Femte Session.

47de Møde.

Onsdagen den 11te Januar.

(Fornj.)

Solberg: Det vil erindres af den ærede Forsamling, at der allerede ved denne Sags 2den Behandling var stillet et Forslag af flere ærede Landthingsmænd tilligemed mig om, at § 7, som omhandler, at Kongen som hidtil skal beholde sin Ret til Bevillinger, skulde bortfalde, men at dette ikke gif igjennem. Jeg har tilladt mig atter at optage det. Det forekommer mig at stride imod hvad jeg anseer for en god Lov, at en saadan Paragraph slutter Loven. Naar man nemlig spørger, hvorfor man giver Love, saa er det dog for at fastsætte Regler for den ene Borgers Ret ligeoverfor den anden; men, naar man slutter med den Paragraph, at den udøvende Magt har den samme Ret som hidtil til at udstede Bevillinger, og altsaa tilintetgjør Lovens Bestemmelser, saa synes mig, at der ligger en Modsigelse deri. Naar man atter og med Rette lægger megen Vægt paa, og anseer det for godt, at der er en lovgivende Forsamling, som deler Retten til at give Love med den højeste Statsmagt, fordi man derved opnaaer, at ikke Kongen eller Regjeringen skulde give Love, der fornemmelig toge Hensyn til den ene Parts Interesse, saa opnaaer man ikke dette ved at lade denne Bevillingsparagraph staae, thi da aabnes aabenbart Veien for Vilkaarlighed. Jeg maa ogsaa gjøre opmærksom paa, at det kan tænkes, at der engang kan komme en Justitsminister, som anseer disse Bestemmelser, som nu ere vedtagne i denne Lov, for aldeles ubillige og uretfærdige, og, dersom han har den Overbeviisning, saa forekommer det mig, at han ikke alene har en Ret til at bruge

§ 7, men han har endog efter min Overbeviisning en Pligt dertil, da der er givet ham en Ret. Endvidere maa jeg tilføje, at det forekommer mig ikke rigtigt, at, medens de, som ville bruge denne Lov, saaledes som den foreligger, besvares med Commissioner og bebyrdes med Udgifter, saa kan den, som ikke vil bruge Loven, men tager sin Tilflugt til Bevillinger, blive befriet for Commissionen, og han kan maaffee ogsaa, dersom Justitsministeren gaaer ind derpaa, befries fra de dermed forbundne Udgifter. Naar endelig en æret Rigsdagsmand, som sidder ligeoverfor mig, udtalte sidst, at han vilde stemme for Bevillingsparagraphen, fordi man maatte give Justitsministeren Leilighed til at kunne træffe Foranstaltninger til Bondens Bedste, naar saadanne Bestemmelser indeholdtes i Erections patentet, saa falder den Grund til at stemme for, at Bevillingsparagraphen skulde blive staaende, aldeles bort derved, at den høitagtede Justitsministers Forslag under Nr. 16 er gaaet igjennem. Naar man nu seer hen til, hvor ivrigt man fra alle Sider har været for gjennem mangfoldige Ændringer at gjøre denne Lov saa god som mulig, at sikkre baade Lehnbesidderens, Bondens og Landets Ret, saa at disse Ændringer endogsaa ved Sagens 3die Behandling ere løbne op til 23 — jeg siger, naar man seer hen til at den Omhyggelighed, som fra Thingets Side er anvendt for at sikkre alle disse forskjellige Parter, saa er det dog noget Betydningfuldt, forekommer det mig, at lade en Paragraph ende denne Lov, hvorved det Hele blev aldeles usikkert, og Alt overlodes i een eneste Mandts Haand. Det forekommer mig ogsaa, at man skylder det andet Sted, hvor Loven skal gaae hen, at gjøre den saa god som muligt. Det forekommer mig, at